

ಅದೋ ಬಾಪು, ಅದೋ ಮುದ್ದುವೀರಪ್ಪ!

ನನ್ನ ಸುಮಾರು ಐನೂರು ಚಿಲ್ಲರೆ ವರ್ಷಗಳ ಜೀವಿತಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಎಷ್ಟು ಲಕ್ಷ ಸಾವುನೋವುಗಳನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿಲ್ಲ. ಎಂತೆಂಥ ಸಾವುಗಳಿಗೆ ನಾನು ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಬರೀ ಮನುಷ್ಯನ ಸಾವು ಮಾತ್ರವೇ ಸಾವೇ? ಹಾಗಾದರೆ ಪ್ರಾಣಿಪಕ್ಷಿಗಳ ಸಾವಿಗೆ ಬೆಲೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ? ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಮಾಂಸಾಹಾರಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಕೊಂದು ತಿನ್ನುತ್ತವಲ್ಲ, ಅದೂ ಸಾವಲ್ಲವೇ? ಅವೇನೋ ತಮ್ಮ ಅತ್ಯವಶ್ಯ ಆಹಾರವೆಂದು ಅವುಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ತಿನ್ನುತ್ತವೆಂದುಕೊಳ್ಳೋಣ, ಹಾಗಾದರೆ ಮನುಷ್ಯ ನಿತ್ಯವೂ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಕುರಿ, ಕೋಳಿ, ಹಂದಿ, ದನ, ಕೋಣಗಳನ್ನು ಬಲಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾನಲ್ಲ... ಆ ಸಾವು ಸಾವಲ್ಲವೇ? ಮಾರಮ್ಮನ ಜಾತ್ರೆಯೆಂದು ಎರಡು ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಮಾಡುತ್ತಾರಲ್ಲ ನಮ್ಮೂರಿನ ಜನ, ಆಗ ಅದೆಷ್ಟು ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಬಲಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರಂತೂ ದೇವತೆಯೇ ತನ್ನ ಮೈಮೇಲೆ ಬಂದು ವಕ್ಕರಿಸಿದೆ ಎನ್ನುವಂತೆ ರೋಷಾವೇಶವನ್ನು

ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತ ಮೈಮರೆತು ಬಾಯಿಂದಲೇ ಕುರಿ, ಕೋಳಿಗಳ ಗ್ಲಾಮಾಳಿಯನ್ನು, ಹುಲಿ ಚಿರತೆಗಳಂತೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ ಸಿಗಿದು ಸಾಯಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರಲ್ಲ. ಎಂಥ ಕ್ರೂರ ಆಚರಣೆ ಇದು. 'ಏನೋ ಬಡಪಾಯಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಸಿಗಿದು ಹಾಕುತ್ತಾನಲ್ಲ, ಮನುಷ್ಯ. ತಾಕತ್ತಿದ್ದರೆ ಹಂದಿ, ಕೋಣ, ಆನೆಯ ಕತ್ತನ್ನೋ, ಹುಲಿ, ಚಿರತೆ, ಸಿಂಹಗಳ ಕತ್ತನ್ನೋ ಹೀಗೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ ಕೊಲ್ಲಲಿ ನೋಡೋಣ? ಆಗ ಆ ದೇವತೆಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಪ್ಪ. ಅಲ್ಲವೇ?' ಎಂದು ಬಾಗಿ ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದೆ.

ಇಡೀ ಸ್ತ್ರೀ ಸಮೂಹದ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಎನ್ನುವಂತೆ

ಆಕೆ ವಾರನೋಟ ಹರಿಸಿದಳು. 'ಗಂಡು ದೇವರುಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಣ್ಣು ದೇವತೆಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಣಿ ಬಲಿ ಪಡೆಯುವುದು. ನಿಮಗೇ ರಕ್ತದ ದಾಹ ಜಾಸ್ತಿ' ಎಂದೆ ನಾನು ವಾರೆಗಣ್ಣಿಂದಲೇ. 'ಗಂಡಂದಿರು, ಮಕ್ಕಳು, ಮುದುಕರು ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬಾಯಿರುಚಿಗಂದು ತಂದು, ಒಪ್ಪ ಮಾಡಿ, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ತಿನ್ನಿರೆಂದು ತಟ್ಟೆ ಮುಂದೆ ಹಾಕುವುದು ಹೆಂಗಸರೇ ತಾನೇ... ಹಾಗಿದ್ದವರು ತಿನ್ನಬಾರದಪ್ಪ...' ಎಂದು ಕೊಂಕಿಸಿದಳು.

ಅದು ಸರಿ ಬಿಡು. ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲೂ ಹೆಣ್ಣೇ ಆಹಾರವನ್ನು ಹೊಂಚಿಕೊಂಡು ತಂದುಹಾಕುವುದು. ಸಿಂಹವನ್ನೇ ನೋಡಿ. ಗಂಡು

moradpur